

УДК 687.016-053.67:391

УДОСКОНАЛЕННЯ ХУДОЖНЬОЇ ВИРАЗНОСТІ СУЧАСНОГО МОЛОДІЖНОГО ОДЯГУ НА ОСНОВІ АНАЛІЗУ В'ЄТНАМСЬКОГО ЕТНОГРАФІЧНОГО КОСТЮМА

Студ. М.А. Наконечна, гр. МгДк2-16
Наукові керівники: доц. Г.В. Кокоріна
доц. Н.І. Кудрявцева

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Мета даного дослідження полягає у виявленні можливостей використання засобів художньої виразності традиційного костюма народів Індокитаю для створення колекції сучасного одягу. Завдання, поставлені в ході наукової роботи пов'язані з необхідністю структурувати формальні ознаки костюму означеного регіону, визначити існуючі в сучасному костюмному дизайні підходи до переосмислення історичного досвіду народів Індокитаю, розробити авторські креативні засоби створення сучасної молодіжної колекції на основі даного джерела натхнення.

Об'єкт дослідження. Об'єктом дослідження в науковій роботі є засоби художньої виразності та технологія виготовлення костюма народів Індокитаю, зокрема кольорова гама, текстильні техніки, засоби крою та декорування.

Методи та засоби дослідження. Систематизувати великий обсяг інформації про особливості східного костюма дозволили описовий та порівняльно-типологічний методи дослідження. Структурний і морфологічний аналіз дозволили виділити головні і найбільш ефективні методи гармонізації традиційного костюма та його інтерпретації в сучасному дизайні.

Наукова новизна роботи полягає в тому, що вперше досліджено костюм народів Індокитаю з огляду на проблеми сучасного дизайну одягу. Розглянуто, зокрема, композиційно-технологічні ознаки, засоби побудови форми, текстильні техніки.

Практичне значення закладено в експериментальній частині роботи, результатом якої є створення оригінальної авторської колекції з використанням адаптованих до сучасних умов дизайн-технологій.

Результати дослідження. Півострів Індокитай належить до великого регіону Південно-Східної Азії, тут розташовані Бірма, Таїланд, Лаос, Камбоджа, В'єтнам, Малайя та Сінгапур. Але в географічному та історико-культурному відношенні ці країни можна розглядати як єдину область. Населення Індокитаю надзвичайно строкато в етнічному відношенні, це пояснюється історією його заселення - міграційними потоками, що йшли послідовними хвилями з півночі протягом тисячоліть. Сьогодні цей регіон є одним з найбільш складним за етнічним складом на всій земній кулі: на невеликому просторі упереміж живе кілька десятків народів, що говорять на мовах різних груп китайсько-тибетської і мон-кхмерської лінгвістичних сімей [1]. Актуальність дослідження костюмних традицій Індокитаю полягає у можливості зрозуміти, як відбувається інтенсифікація сучасних етнічних процесів, зокрема розмивання етнічних кордонів та асиміляція дрібних етнічних спільнот великими народами.

Східний костюм взагалі, а костюм Південно-Східної Азії в тому числі, надихають сучасних дизайнерів всього світу. І якщо професійні модельєри країн Сходу, як правило, добре знають історію та традиції, західні митці сприймають східну культуру як щось загальне і розмите, дуже умовно поділене на окремі етнічні області. Попередній огляд підходів різних сучасних дизайнерів дозволив структурувати методи інтерпретації національної костюмної традиції Індокитаю.

Сучасні матеріали і технології виробництва виробів широкого вжитку та спеціального призначення

Художнє моделювання костюма

Перший підхід умовно можна назвати «класичним», він полягає в стилізації китайської костюмної традиції періоду протиборства Мінської і Маньчжурської династій, від впливом яких формувалася матеріальна культура всього регіону Східної та Південної Азії. Такий підхід передбачає відтворення костюма китайської знаті XV-XVIII століть з його характерним кроєм, оздобленням та переважним використанням шовкових тканин. Призначення такого одягу скоріш репрезентативне, або навіть для вечірок у східному стилі (рис. 1).

Рисунок 1 - Аозай - національний в'єтнамський одяг китайського походження

Рисунок 2 - Фото з журналу «Marie Claire» - фотосесія на підтримку традиційних ремесел

Другий підхід назвемо «арт», тобто це більш вільне використання етнічної традиції, відносну свободу від модних трендів та культивування ручної роботи. Одяг в богемному дусі відповідає вимогливим смакам інтелектуалів, його якість передбачає довге та дбайливе використання (рис. 2). І ще один, найбільш розповсюджений підхід переосмислення східної традиції в костюмі, сформувався за останні кілька років під впливом вуличної моди. Цей метод містить в собі елементи епатажу та підкресленої еkleктики. Іноді органічно, іноді засобами кітчу він створює атмосферу відсутності всіляких границь – етнічних, часових та просторових (рис. 3).

Рисунок 3 - Моделі в стилістиці вуличної моди (дизайнери Джулія Менуж та Ненсі Ханг)

Висновки. В ході наукового дослідження визначено, що в художньому проектуванні сучасного одягу стає все більш поширеним використання естетики східного костюма. Традиційне вбрання різних регіонів Азії є не тільки багатим проявом національної культури та глибоким творчим джерелом, але й містить цінний досвід обміну та взаємозбагачення різних етнічних традицій.

Ключові слова: дизайн костюма, мода, східний костюм, Індокитай.